



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. V.
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366
se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň ,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2025, č. j. PK-DSH/19931/24,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 9. 1. 2025, č. j. PK-DSH/19931/24 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.404,-Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, vydané dne 30. 9. 2024, pod č.j. MMP/447403/24, jímž byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve

znění účinném do 30. 6. 2024, (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, kdy jednání neznámého řidiče dne 11. 4. 2024 vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a náhrada nákladů řízení 500,-Kč.

2. Žalobce v žalobě poukázal na ust. § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu podle něhož *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku.* Podle žalobce daném případě nebyla splněna zákonná podmínka pro zaslání výzvy k uhrazení určené částky provozovateli vozidla (a sekundárně tedy ani k jakémukoliv vedení správního řízení s provozovatelem vozidla), jelikož z podkladů pro zahájení řízení o přestupku (oznámení přestupku, úřední záznamy) byla známa, resp. byla zřejmá totožnost řidiče vozidla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán uvádí: *„Při stanovení viny vycházel správní orgán z došlého spisového materiálu, postoupeného MP pod č. j. 2024/26411. Z Oznámení přestupku mimo jiné vyplývá, že M. V., nar. X., bytem X, se měl dne 11.4.2024 v době okolo 13:14 hodin dopustit v Plzni, v ulici Veleslavínova 24 přestupku spočívajícího v nerespektování dopravní značky IP 13b (parkoviště s parkovacím kotoučem) s dodatkovou tabulkou „JEN ZÁSOBOVÁNÍ MAX 15. MIN.“ V oznámení přestupku bylo jasně uvedeno, kdo se ho měl dopustit, tedy že z oznámení přestupku je známa totožnost řidiče. Správní orgán však dále uvedl, že „výše popsaným jednáním měl nezjištěný řidič porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30.6.2024, kde je mimo jiné stanoveno, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se dopravními značkami, čímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, kde je stanoveno, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.“* Podle žalobce ve fázi, kdy se nevede žádné správní řízení, osoba pachatele nemusí a ani nemůže být prokázána (prokázat ji lze případně až ve správním řízení), ale zaslání výzvy k uhrazení určené částky vylučuje již skutečnost, že totožnost řidiče vozidla je známa nebo zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku – tedy že existuje podezření ze spáchání přestupku vůči určité osobě. V takovém případě nepřipadá v úvahu, aby byla provozovateli zaslána výzva k uhrazení určené částky, ale musí být zahájeno správní řízení s osobou podezřelou ze spáchání přestupku. Teprve poté, na základě toho, zda se toto podezření prokáže či nikoliv, může správní orgán případně činit další kroky. Nad rámec výše uvedeného žalobce konstatoval, že strážnice městské policie s panem M. V. celý údajný přestupek řešila, když jako řidič po celou dobu seděl ve vozidle, oslovovala ho „pane řidiči“ a výslovně uvedla, že se dopustil přestupku. On se také výslovně na místě prohlásil za řidiče, když uvedl „jsem zásobování“, „jsem tady 5 minut“ a že měl parkovací kotouč. Existovalo tedy dostatečně silné podezření vůči konkrétní osobě, postačující k zahájení správního řízení o přestupku. Strážnice také řidiči výslovně sdělila, že „je zásobování“. Řidič se tedy vůbec nemohl dopustit přestupku spočívajícího v tom, že „neoprávněně stál s uvedeným vozidlem v úseku označeném dopravní značkou IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem) s dodatkovou tabulkou "JEN ZÁSOBOVÁNÍ MAX. 15 min.", když mu strážnice MP na místě výslovně potvrdila, že je zásobování, a že tedy na místě stojí oprávněně. Podle odůvodnění žalovaného však *ač strážnice městské policie v oznámení o podezření z přestupku sepsaném na místě označily pana M. V. za řidiče vozidla, z dalších skutečností uvedených v předložené spisové dokumentaci nevyplývá, že by byl konkrétně tím, kdo vozidlo na místě zaparkoval. Nelze tedy přisvědčit nynější argumentaci odvolatele*

uváděné v odvolání, že se pan M. V. výslovně na místě prohlásil za řidiče a byl prokazatelně tím, kdo se dopustil přestupku.“

3. Žalobce v žalobě dále poukázal na ust. § 73 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, podle něhož *„má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie (dále jen „orgán policie“) nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.“* Jestliže Městská policie zaslala prvoinstančnímu správnímu orgánu oznámení o podezření ze spáchání přestupku, v němž výslovně identifikovala a označila osobu podezřelou ze spáchání přestupku, tak již tato skutečnost sama o sobě podle žalobce vylučuje zaslání výzvy k uhrazení určené částky provozovateli vozidla, neboť je totožnost řidiče vozidla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku – jímž je právě oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Postup, kdy se provozovateli vozidla zašle výzva k uhrazení určené částky, je podle žalobce vyhrazen výlučně pro případy, kdy není zřejmé, kdo měl být řidičem vozidla a tuto informaci nelze zjistit jinak než od provozovatele vozidla.
4. Žalobce v této souvislosti poukázal na v odvolání zrekapitulovanou a audiozáznamem doloženou komunikaci řidiče vozidla se strážnicemi městské policie, která podle žalobce prokazuje, že se řidič celou řadou výroků prohlásil za řidiče a rozhodně nijak nepopíral, že to byl právě on, kdo s vozidlem na místě zastavil („jsem zásobování“, „jsem tady 5 minut“, „mám parkovací kotouč“) a rovněž strážnice městské policie neměla žádné pochyby o tom, že právě on je řidičem vozidla a jako s takovým s ním komunikovaly (např. výrok „jste zásobování“ a setrvalé oslovování „pane řidiči“).
5. Žalovaný nadto podle žalobce obsah předmětného audiozáznamu zcela ignoroval a nijak ho v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Audiozáznam představuje stěžejní a klíčový důkaz. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí ani o existenci, natož o obsahu předmětného audio záznamu vůbec nezmínil. Rozhodnutí tak podle žalobce postrádá náležitosti dle § 68 odst. 3 SprŘ, jež stanoví, že *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“* Rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť správní orgán neuvedl podklady pro vydání rozhodnutí, konkrétně audiozáznam, a úvahy, kterými se řídil při jeho hodnocení. Dále podle ust. § 89 odst. 2 SprŘ odvolací orgán *„správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání“*. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak naložil odvolací správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že má za to, že nepochybil, pokud zaslal žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky ve smyslu ust. § 125h zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně vycházel z prvotních informací uvedených v předloženém oznámení přestupku, kdy osoba řidiče, která na místě vozidlo zaparkovala a dopustila se přestupku, nebyla skutečně známa, když se pan M. V. k vozidlu dostavil až v průběhu šetření přestupku, přičemž z předložené spisové dokumentace nevyplývaly skutečnosti, které by vedly ke zjištění, že to byl právě on, kdo vozidlo na místě zaparkoval a dopustil se tak přestupku. Správní orgán přestupek provozovatele vozidla

projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku – viz ist. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky, ve které jej mimo jiné informoval, že může sdělit údaje vedoucí k totožnosti řidiče. Na výzvu žalobce nereagoval a zůstal pasivní. Správní orgán I. stupně před zahájením řízení o přestupku provozovatele dále předvolal k podání vysvětlení i pana M. V., který se měl v době šetření přestupku u vozidla nacházet a který by mohl říci informace vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče. Ten však vysvětlení odmítl podat s tím, že by jemu či jemu blízkým osobám mohlo hrozit nebezpečí postihu za přestupek nebo trestný čin. Správní orgán až po těchto krocích, kdy se mu nepodařilo zjistit osobu řidiče – pachatele přestupku, vyhotovil příkaz ve věci přestupku provozovatele vozidla a jeho doručením žalobci bylo řízení zahájeno.

7. Dále žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce podal tzv. blanketní odvolání, které bylo doplněno až na výzvu ze dne 4. 11. 2024 l doručenou prostřednictvím zmocněnce žalobce M. V. Správní orgán prvního stupně postoupil doplněné odvolání žalovanému. Žalovaný až s žalobou zjistil, že doplněné odvolání obsahovalo audiozáznam, který s postoupeným odvoláním neobdržel, a ani z obsahu odvolání tato skutečnost nevyplynula. Z toho důvodu se žalovaný s tímto důkazním návrhem nevypořádal. Předložení audiozáznamu, i kdyby z něj vyplynula totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku, v dané fázi řízení bylo pro posouzení odpovědnosti za tento přestupek irelevantní, jelikož po zahájení řízení přestupku provozovatele se nelze vrátit zpět k přestupkovému řízení řidiče vozidla na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče – ust. § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. Uvedené je prolomeno pouze naplněním liberačních důvodů uvedených v ust. § 125f odst. 6 téhož zákona, které však nenastaly.
8. V replice žalobce poukázal na to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu důvodu uvedl, že *„správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR oznámení přestupku neoprávněného stání, kdy hlídkou byl oznámen přestupek pana M. V., nar. X.“*. (Správní orgán obdržel ve skutečnosti oznámení od Městské policie Plzeň, nikoliv od Policie ČR). Tím podle žalobce žalovaný uznává důvodnost předmětné žalobní námitky. Totožnost řidiče vozidla byla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku, takže nebyla splněna zákonná podmínka pro zaslání výzvy k uhrazení určené částky provozovateli vozidla, ale naopak mělo být zahájeno správní řízení přímo a rovnou s městskými strážníky označeným řidičem vozidla. Žalovaný uvádí, že *„správní orgán I. stupně zaslal žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky, ve které jej mimo jiné informoval, že může sdělit údaje vedoucí k totožnosti řidiče.“* Právě v tom podle žalobce spočívala nezákonnost jeho postupu, neboť k zaslání výzvy k úhradě určené částky nebyla splněna zákonná podmínka, a to neznámost totožnosti řidiče vozidla z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Argumentace žalovaného tím, že *„z dalších písemností, tj. zejména z úředního záznamu a z oznámení sepsaného na místě, založených v postoupené spisové dokumentaci vyplývá, že při zjištění přestupku se u vozidla nikdo nenacházel a až v průběhu šetření se k vozidlu dostavil pan M. V.“*, je podle žalobce irelevantní, jelikož podkladem pro zahájení řízení je ze zákona oznámení přestupku správnímu orgánu, nikoliv jakákoliv jiná písemnost, přičemž v oznámení přestupku je řidič jasně označen. Zmatečnost a vzájemná rozpornost dalších, vedlejších písemností ve spisu, ničeho nemění na tom, že totožnost řidiče byla z podkladu pro zahájení řízení, kterým je oznámení přestupku, známa. Krom toho je tvrzení, že *„při zjištění přestupku se u vozidla nikdo nenacházel a až v průběhu šetření se k vozidlu dostavil pan M. V.“*, prokazatelně nepravdivé a žalobce ho vyvrátil audiozáznamem z místa.

9. Podle žalobce žalovaný uznává důvodnost i druhé žalobní námitky, když ve vyjádření k žalobě uvádí, že „až s žalobou zjistil, že doplněné odvolání obsahovalo i audiozáznam, který s postoupeným odvoláním neobdržel, přičemž ani z obsahu odvolání tato skutečnost nevyplynula, čímž však svoje pochybení nechce omlouvat. Z tohoto důvodu se žalovaný v rozhodnutí o odvolání nevypořádal s předloženým důkazním návrhem žalobce.“ Žalovaný uvedl, že „zdůrazňuje, že předložení audiozáznamu (i kdyby z něj vyplynula totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku) v dané fázi řízení bylo pro posouzení odpovědnosti za tento přestupek irelevantní, jelikož po zahájení řízení přestupku provozovatele se nelze vrátit zpět k přestupkovému řízení řidiče vozidla.“ Žalobce však předmětný záznam nepředložil z důvodu „posouzení odpovědnosti za přestupek“, ale z důvodu uvedeného v žalobě, tedy aby „doložil skutečnost, že se řidič na místě opakovaně označil za řidiče, že s ním strážnice městské policie jednaly jako s řidičem, a že tedy totožnost řidiče byla známa, resp. že vyplývala z oznámení o přestupku. Žalobce audiozáznamem doložil pravdivost svých tvrzení obsažených v odvolání. Pokud žalovaný tvrdí, že „z dalších písemností, tj. zejména z úředního záznamu a z oznámení sepsaného na místě, založených v postoupené spisové dokumentaci vyplývá, že při zjištění přestupku se u vozidla nikdo nenacházel a až v průběhu šetření se k vozidlu dostavil pan M. V.“, tak audiozáznamem je podle žalobce obsah těchto písemností – úředních záznamů, majících povahu jednostranného úkonu učiněného obecní policií a nikoliv důkazu – bezezbytku vyvrácen. Strážníci městské policie se dostavili k vozidlu, v němž seděl řidič, jimi samými na místě i následně v oznámení přestupku trvale označovaný za řidiče, a není pravdou, že se uvedená osoba dostavila k prázdnému, zaparkovanému vozidlu, u něhož stáli strážníci městské policie. Kdyby tomu tak bylo, probíhající komunikace by podle žalobce vypadala zcela jinak: pěší člověk, který přišel k zaparkovanému, uzamčenému vozidlu, by strážníky nepochybně nebyl setrvale osločován „pane řidiči“ (když přitom neřídil a neměli důvod si o chodci něco takového myslet), nebylo by mu strážníky s jistotou tvrzeno, že spáchal přestupek spočívající v zaparkování vozidla (když podle žalovaného přece k vozidlu přišel pěšky a neřídil ho) a především by s nimi nekomunikoval vsedě zevnitř uzavřeného vozidla přes stažené okénko, ale vestoje na ulici. Osoba, která právě přišla k vozidlu pěšky, by také sotva měla zapnutou navigaci hlásící, kam má jet. V čase 00:00:52 audiozáznamu je jasně slyšet pokyn z navigace „odbočte vpravo“. V čase 00:01:13 strážnice MP říká: „Já vám nerozumím, pane. Můžete vylézt z vozidla?“ Tím je podle žalobce jednoznačně prokázáno, že řidič seděl ve vozidle. V čase 00:01:48 strážnice MP říká: „Já vám říkám, že jste se dopustil přestupku.“ – Tím je podle žalobce jednoznačně prokázáno, že totožnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku byla známa.
10. Žalobu soud shledal důvodnou.
11. Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
12. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
13. Podle § 125g odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f odst. 1, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo*

pravidel provozu na pozemních komunikacích.

14. Podle § 125h odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku.*
15. Soud shledal důvodným tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně opominul důkaz, který žalobce předložil spolu s doplněním odvolání, audiozáznam z místa přestupku. Absence zhodnocení tohoto důkazu v napadeném rozhodnutí je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, *jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků.*
16. Jelikož se tímto důkazem, byť předkládaným teprve v odvolacím řízení, žalobce snažil prokázat nedůvodnost vedení přestupkového řízení proti němu, opominutí tohoto důkazu je nutno považovat za podstatnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
17. Za této situace se soud dosud nemohl zabývat hlavní žalobní námitkou spočívající v tvrzení, že nebyly splněny podmínky pro vydání výzvy k uhrazení částky provozovatelem vozidla dle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., neboť správním soudům přísluší pouze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí správních orgánů, nikoli nahrazovat jejich činnost.
18. S ohledem na tyto skutečnosti soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně zavázal žalovaného odstranit uvedenou vadu řízení.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady zastoupení sestávající z odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 4.620,-Kč, 3x RP po 450,-Kč a DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 17. září 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

